

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: 4 PŽ-118/2023-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od Branke Šabarić Zovko, predsjednika vijeća, Dubravke Zubović, suca izvjestitelja i Nevenke Baran, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ST – STILES d.o.o. u stečaju, Split, Stepinčeva 2, OIB 84305925032, kojeg zastupa punomoćnik Mihael Acalinović, odvjetnik u Visu, protiv tuženika KAMGRAD d.o.o, Zagreb, J. Lončara 1 H, OIB 89931241548, radi isplate, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-109/2022 od 7. studenog 2022., u sjednici vijeća održanoj 31. siječnja 2023.

p r e s u d i o j e

Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-109/2022 od 7. studenog 2022., i sudi:

I. Utvrđuje se da postoji tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 40.967,54 EUR (četrdesettisućadevetstošezdesetsedam eura i pedesetčetiri centa) / 308.669,95 kn (tristoosamtisućasetstošezdesetdevet kuna i devedesetpet lipa) sa zateznim kamatama od 19. listopada 2011. do 30. lipnja 2013. po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima za odnose iz trgovačkih ugovora, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, zatim, za razdoblje od 1. srpnja 2013. do 31. srpnja 2015. po stopi propisanoj čl. 12.a st. 2. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi, koja je jednaka referentnoj stopi uvećanoj za 8 postotnih poena, nadalje, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi određenoj uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena.

II. Utvrđuje se da postoji tuženikova tražbina prema tužitelju u iznosu od 34.907,72 EUR (tridesetčetiritisućedevedstosedam eura i sedamdesetdva centa) / 263.012,23 kn (dvjestošezdesettritisućedvanaest kuna i dvadesettri lipe).

III. Utvrđuje se da ne postoji tuženikova tražbina prema tužitelju u iznosu od 1.537,96 EUR (tisućpetstotridesetsedam eura i devedesetšest lipa) / 11.587,77 kn (jedanaesttisućapetstoosamdesetsedam kuna i sedamdesetsedam lipa).

IV. Tužiteljeva tražbina iz točke I. izreke i tuženikova tražbina iz točke II. izreke se prebijaju za iznos od 34.907,72 EUR (tridesetčetiritisućedevetstosedam eura i sedamdesetdva centa) / 263.012,23 kn (dvjestošezdesettritisućedvanaest kuna i dvadesettri lipe).

V. Platni nalog iz rješenja o ovrsi javnog bilježnika Mile Čipčić iz Splita poslovni broj Ovr-163/2011 od 21. studenog 2011. održava se na snazi u dijelu kojim je naloženo tuženiku da plati tužitelju iznos od 6.059,82 EUR (šesttisućapedesetdevet eura i osamdesetdva centa) / 45.657,72 kn (četrdesetpettisućašeststopedesetsedam kuna i sedamdesetdvije lipe) sa zateznim kamatama od 19. listopada 2011. do isplate po stopi navedenoj u točki I. ove izreke.

VI. Ukida se platni nalog iz rješenja o ovrsi javnog bilježnika Mile Čipčić iz Splita poslovni broj Ovr-163/2011 od 21. studenog 2011. u dijelu kojim je naloženo tuženiku da plati tužitelju glavni dug u iznosu od 34.907,72 EUR (tridesetčetiritisućedevetstosedam eura i sedamdesetdva centa) / 263.012,23 kn (dvjestošezdesettritisućedvanaest kuna i dvadesettri lipe) sa zateznim kamatama od 19. listopada 2011. do isplate i da naknaditi mu troškove ovršnog postupka u iznosu od 1.549,33 EUR (tisućpetstočetridesetdevet eura i tridesettri centa) / 11.673,45 kn (jedanaesttisućašeststosedamdesettri kune i četrdesetpet lipa) sa zateznim kamatama od 21. studenog 2011. do isplate i tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

VII. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku troškove postupka u iznosu od 1.243,93 EUR (tisućdvjestočetridesettri eura i devedesettri centa) / 9.304,55 kn (devettisućatristočetiri kune i pedesetpet lipa), u roku od osam dana.

VIII. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka u iznosu od 542,53 EUR (petstočetridesetdva eura i pedesettri centa) / 4.087,67 kn (četiritisućeosamdesetsedam kuna i šezdesetsedam lipa).

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-109/2022 od 7. studenog 2022 u točki I. izreke održan je na snazi platni nalog iz rješenja o ovrsi javnog bilježnika Mile Čipčić iz Splita poslovni broj Ovr-163/2011 od 21. studenog 2011. u dijelu kojim je naloženo tuženiku da plati tužitelju iznos od 308.669,95 kn / 40.967,54 EUR sa zateznim kamatama, kao i da naknaditi mu troškove ovršnog postupka u iznosu od 11.673,45 kn / 1.549,33 EUR sa zateznim kamatama od 21. studenog 2011. do isplate. Točkom II. izreke tuženikov prigovor radi prebijanja odbačen je kao nedopušten. Točkom III. izreke naloženo je tuženiku da naknadi tužitelju troškove postupka u iznosu od 130.754,00 kn / 17.354,04 EUR.

2. Tuženik je podnio žalbu protiv presude zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku, pogrešno

odnosno nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi navodi da nije riječ o dugu s osnove ugovora o prodaji, kako je to navedeno u točki 1. obrazloženja presude, nego ugovora o građenju odnosno ustupanju radova, zatim, da je sud propustio utvrditi kada je tuženik postavio zahtjev za plaćanje ugovorne kazne, kao i da pored ugovorne kazne, tuženik ima prema tužitelju druge tražbine zbog kojih je tužbeni zahtjev neosnovan. Dalje navodi da je zahtjev za plaćanje ugovorne kazne postavio dopisom od 2. kolovoza 2011., a ne tek u prigovoru na rješenje o ovrsi te da je prigovor radi prebijanja tuženikove tražbine u iznosu od 4.600,00 kn s tužiteljevom tražbinom istaknut prije zaključenja prethodnog postupka. U odnosu na trenutak primopredaje ukazuje na to da sud nije cijenio iskaze saslušanih svjedoka iz kojih ne proizlazi da je primopredaja izvršena prije potpisa zapisnika. Smatra da je prigovor radi prijeboja nepravilno odbačen kao nedopušten i da je o njemu trebalo meritorno odlučiti. U odnosu na odluku o troškovima postupka navodi da je u točki 27. obrazloženja paušalno naveden broj podnesaka i ročišta za koje je priznata naknada troškova, zatim, da sud nije uzeo u obzir da je tužba djelomično povučena, kao i da je tužitelju priznata naknada troškova za pristup svjedoka na raspravu iako tužitelj nije dokazao da mu su mu ti troškovi doista nastali. Predlaže da ovaj žalbeni sud preinači pobijanu presudu tako odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

3. Žalba je djelomično osnovana.

4. Pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe čl. 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a).

5. Nakon djelomičnog povlačenja tužbe, predmet spora je plaćanje iznosa od 308.669,95 kn na ime naknade za radove koje je tužitelj izvršio kao podizvođač na temelju ugovora o ustupanju radova na rekonstrukciji objekta „Villa Orsula“ u Dubrovniku, kao i tuženikov prigovor kojim je stavio u prijeboj svoje tražbine u iznosu od 270.000,00 kn (po osnovi ugovorne kazne) i u iznosu od 4.600,00 kn (na ime troškova nastalih zbog dobave materijala i izrade unutrašnje strane kliznih dvokrilnih vrata) s tužiteljevom tražbinom.

6. U ovoj pravnoj stvari prvostupajski sud je 30. rujna 2021. pod poslovnim brojem P-657/2020 donio presudu kojom je održao platni nalog na snazi u dijelu kojim je naloženo tuženiku da plati tužitelju iznos od 308.669,95 kn, i rješenje kojim je odbacio tuženikov prigovor radi prebijanja kao nedopušten (točka I. izreke), utvrdio da ne postoji tuženikova tražbina u iznosu od 270.000,00 kn (točka II. izreke) i da je tužba djelomično povučena za iznos od 99.390,99 kn te ukinuo platni nalog u tom dijelu (točka III. izreke), kao i naložio tuženiku da nadoknadi tužitelju troškove postupka u iznosu od 105.257,00 kn (točka IV. izreke). U povodu tuženikove žalbe rješenjem ovoga suda poslovni broj PŽ-5569/21-2 od 29. prosinca 2021. prvostupajnska presuda je ukinuta i predmet vraćen prvostupajnskom sudu na ponovno suđenje (s uputom da izvede dokaz saslušanjem svjedoka), dok je rješenje

potvrđeno u dijelu kojim je utvrđeno da je tužba povučena, a ukinuto u preostalom dijelu i predmet vraćen sudu prvog stupnja na ponovan postupak.

7. Nakon provedenog ponovnog postupka prvostupanjski sud je donio presudu iz čijeg obrazloženja proizlazi da tuženik tijekom postupka nije osporio osnovanost tužiteljeve tražbine, za koju je koristio pravo na odbitak pretporeza, kao i da je neovisno od činjenice kad je konačni obračun završen - ispostavom i prihvatom okončane situacije (30. srpnja 2011.) ili potpisivanjem zapisnika o primopredaji radova (8. srpnja 2011.), tuženik zahtjev za plaćanje ugovorne kazne istaknuo nakon završetka konačnog obračuna - u prigovoru na rješenje o ovrsi od 25. studenog 2011. (kad je istaknuo prigovor radi prebijanja), dakle, nakon proteka roka propisanog odredbama čl. 54. i 55. Posebnih uzanci o građenju („Službeni list SFRJ“ broj 18/77). Slijedom navedenog, prvostupanjski sud je održao platni nalog na snazi u pogledu glavnog duga i zateznih kamata, a odbacio kao nedopušten tuženikov prigovor radi prebijanja.

8. Suprotno žalbenim navodima, iz obrazloženja pobijane presude (točka 10.) proizlazi da tužiteljeva tražbina potječe iz ugovora o ustupanju radova, a ne ugovora o prodaji. Pritom, nije odlučno to što je u točki 1. obrazloženja pogrešno navedeno da je riječ o ugovoru o prodaji.

9. Međutim, prvostupanjski sud je (ponovno) u obrazloženju presude naveo razloge koji se tiču (ne)postojanja tuženikove tražbine, a izrekom presude tuženikov prigovor radi prebijanja odbacio kao nedopušten. Nadalje, tuženik je u prigovoru protiv rješenja o ovrsi (od 25. studenog 2011.) istaknuo prigovor radi prebijanja svoje tražbine po osnovi ugovorne kazne s tužiteljevom tražbinom, što se ne može poistovjetiti s podnošenjem zahtjeva za plaćanje ugovorne kazne, a iz dostavljenih isprava (list spisa 141.-143.) proizlazi da je tuženik zahtjev za plaćanje ugovorne kazne dostavio tužitelju elektroničkom porukom već 2. kolovoza 2011. Također, ostaje potpuno nejasno kako je prvostupanjski sud zaključio da je okončana situacija ispostavljena i prihvaćena 30. srpnja 2011., jer iz same isprave (list spisa 94) proizlazi da je tuženik okončanu situaciju primio 12. kolovoza, a ovjerio 30. rujna 2011. Također, žalitelj osnovano navodi da prvostupanjska presuda ne sadrži razloge o ostalim tuženikovim prigovorima, i to prigovoru radi prebijanja tuženikove tražbine u iznosu od 4.600,00 kn s tužiteljevom tražbinom te o pravu zadržanja iznosa od 38.669,95 kn zbog nedostataka u izvedenom radovima. U odnosu na odluku o zateznim kamata, valja reći da iz obrazloženja presude nije razvidno koje odredbe materijalnog prava su primijenjene prilikom odlučivanja o stopi zateznih kamata i kako je uopće određen tijek zateznih kamata. Prema tome, izreka pobijane presude proturječi njezinom obrazloženju koje ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama odnosno o njima postoji proturječnost između onoga što je u obrazloženju presude navedeno o sadržaju isprava i samih tih isprava te je učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti i na koju ukazuje žalitelj.

10. Unatoč tome, odluku je moguće donijeti na temelju odredbe čl. 373.a ZPP-a. Tuženik je u prigovoru na rješenje o ovrsi naveo da je zbog nedostataka, koje žalitelj treba otkloniti, zadržao iznos od 38.669,95 kn i istaknuo prigovor radi

prebijanja svoje tražbine po osnovi ugovorne kazne u iznosu od 270.000,00 kn s tužiteljevom tražbinom, a u podnesku od 1. srpnja 2014. je istaknuo prigovor radi prebijanja svoje tražbine u iznosu od 4.600,00 kn (na ime naknade štete nastale zbog neizvršenja ugovornih obveza odnosno zato što je tuženik umjesto tužitelja dobio materijal i obavio poslove izrade/obrade unutrašnje strane kliznih dvokrilnih vrata gips pločama) s tužiteljevom tražbinom. Nadalje, iz nalaza i mišljenja vještaka, koje ovaj sud prihvaća smatrajući da su izrađeni u skladu s pravilima struke, proizlazi da je vještak zatražio dodatnu dokumentaciju (pobliže navedenu u nalazu i mišljenju) u pogledu tuženikove tražbine u iznosu od 38.669,95 kn, jer nije mogao utvrditi na koje nedostatke se odnosi tražbina, kao i u pogledu tražbine u iznosu od 4.600,00 kn, jer samo na temelju računa nije mogao zaključiti jesu li i u kojoj površini (po m²) radovi izvršeni. Tuženik nije dostavio zatražene isprave zbog čega valja zaključiti da nije u skladu s odredbom čl. 219. st. 1. ZPP-a dokazao da je osnovano zadržao iznos od 38.669,95 kn i da mu je tužitelj dužan nadoknaditi štetu u iznosu od 4.600,00 kn, sve u smislu čl. 23. sklopljenog ugovora o ustupanju radova broj – 02/11-SS-ZS od 28. travnja 2011.

11. Iz odredbe čl. 4. ugovora o ustupanju radova proizlazi da naručitelj povjerava, a izvoditelj preuzima izvedbu stolarskih radova na objektu u skladu s općim i tehničkim uvjetima, dok iz iskaza svjedoka Zdravka Samca proizlazi da je to uključivalo izradu namještaja i ugradnju vrata za cijeli objekt (list spisa 355). Prema tome, riječ je o ugovoru o djelu iz odredbe čl. 590. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18), prema kojoj se tim ugovorom izvođač obvezuje obaviti određeni posao, kao što je izrada ili popravak neke stvari, izvršenje kakvog fizičkog ili umnog rada i sl., a naručitelj se obvezuje platiti za to naknadu. Prema odredbi čl. 33. sklopljenog ugovora na sva međusobna prava i obveze stranaka koja nisu utanačena tim ugovorom, primijenit će se odredbe Zakona o prostornom uređenju i gradnji, Zakona o obveznim odnosima, Zakona o radu, Zakona o zaštiti na radu te drugih pozitivnih propisa Republike Hrvatske koji se odnose na predmetnu problematiku.

12. Posebnim uzancama o građenju uređuju se odnosi između naručitelja i izvođača radova u poslovima izvođenja radova na građevinskim objektima (uzanca 1), a pod radovima na građevinskim objektima podrazumijeva se izvođenje građevinskih, montažnih, instalaterskih i završnih radova, kao i ugrađivanje uređaja, postrojenja i opreme, na novim i postojećim objektima ili njihovim dijelovima (uzanca 9 alineja 4). Iz odredbe čl. 12. st. 2. Zakona o obveznim odnosima proizlazi da se u obveznim odnosima između trgovaca primjenjuju i trgovački običaji koje trgovci redovito primjenjuju u istim takvim odnosima, ako sudionici u njima nisu izrijekom ili prešutno isključili njihovu primjenu. Prema tome, prvostupanjski sud je pravilno zaključio da se u konkretnom slučaju primjenjuju Posebne uzance o građenju, no, to vrijedi samo za one odredbe koje stranke nisu ugovorom isključile ili nisu ugovorile drukčije.

13. Odredbom čl. 12. ugovora o ustupanju radova je ugovoren iznos penala za kašnjenje do šest dana u visini od 0,5% za svaki dan zakašnjenja, a od šestog dana u visini od 1% dnevno ugovorene svote za svaki dan zakašnjenja, što odstupa od uzance 52 kojom je propisano da ugovorna kazna iznosi 1‰ od ukupne ugovorene

cijene radova za svaki dan zakašnjenja ako se radovi ne završe u predviđenom roku, s time da ukupni iznos ugovorne kazne za zakašnjenje ne može prijeći 5% ukupne cijene radova. Stranke su, dakle, upotrijebile drukčiju formulu za izračun ugovorne kazne i nisu ugovorile ograničenje njezine visine, čime su isključile primjenu uzance 52 u skladu s odredbom čl. 12. st. 2. Zakona o obveznim odnosima.

14. Prema odredbi čl. 354. Zakona o obveznim odnosima, sud će na zahtjev dužnika smanjiti iznos ugovorne kazne ako nađe da je ona nerazmjerno visoka s obzirom na vrijednost i značenje objekta obveze. U podnesku od 2. ožujka 2020. tužitelj se pozvao na navedenu zakonsku odredbu i naveo da ugovornu kaznu smatra previsokom, što predstavlja zahtjev za smanjenje ugovorne kazne. Iz odredbe čl. 8. st. 4. ugovora o ustupu radova proizlazi da je početak radova odmah po potpisu ugovora (28. travnja 2011.), a da je završetak svih radova 11. lipnja 2011. Prema tome, a suprotno tužiteljevim tvrdnjama, stranke su ugovorom jasno odredile rok za završetak radova te nije odlučno koji rok je tužitelj naveo u ponudi koja je time izmijenjena. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da ugovorna kazna za razdoblje od 11. lipnja do 6. srpnja 2011., kada je prema zapisniku o primopredaji radova investitoru (od 8. srpnja 2011.) izvršeno otklanjanje nedostataka, iznosi 263.012,23 kn, kojem izračunu stranke nisu prigovorile. Imajući u vidu ukupnu vrijednost ugovora od 1.195.509,48 kn (bez poreza na dodanu vrijednost) i trajanje kašnjenja od čak 25 dana u odnosu na planirano trajanje radova, zatim, okolnost da je hotel pušten u rad sa zakašnjenjem jer nije bila izdana uporabna dozvola (kako to proizlazi iz zapisnika o tehničkom pregledu od 15. lipnja 2011., prepiske između stranaka i zapisnika o primopredaji radova investitoru; list spisa 131 - 139), kao i pravo stranaka da slobodno uređuju svoje odnose te potrebu restriktivnog tumačenja odredbe čl. 354. Zakona o obveznim odnosima zbog razloga pravne sigurnosti, ovaj sud smatra da ugovorena kazna nije nerazmjerno visoka s obzirom na vrijednost i značenje objekta obveze.

15. Prema uzanci 55 zahtjev za ostvarivanje prava na ugovornu kaznu može se podnijeti najkasnije do završetka konačnog obračuna, dok prema odredbi čl. 12. st. 2. sklopljenog ugovora naručitelj je ugovornu kaznu ovlašten obračunati i naplatiti izvoditelju kod okončanog obračuna. Tuženik je zahtjev za ostvarivanje prava na ugovornu kaznu postavio tužitelju 2. kolovoza 2011., dok je konačni obračun zaprimio 12. kolovoza, a ovjerio 30. rujna 2011. Prema tome, tužitelj je pravovremeno postavio zahtjev za plaćanje ugovorne kazne, koja je obračunata u skladu s uzancem 54 prema kojoj se ugovorna kazna obračunava do primopredaje objekta, a ako je naručitelj započeo korištenje objekta prije primopredaje, ugovorna kazna se obračunava do početka korištenja. U nedostatku zapisnika o primopredaji radova između tužitelja i tuženika, ovaj sud smatra da je vještak kao zadnji dan za obračun ugovorne kazne pravilno uzeo dan kada su otklonjeni svi nedostaci (6. srpnja 2011.). Tužitelj tijekom postupka nije dokazao da je predmetni objekt primio prve goste već 18. lipnja 2011., budući da to ne proizlazi iz zapisnika o primopredaji od 8. srpnja 2011. niti iz iskaza svjedoka Antuna Jakobušića i Lukše Perice, investitorovih zaposlenika. Pritom, svjedok Antun Jakobušić se zbog protoka vremena nije mogao sjetiti kada je hotel počeo raditi, a svjedok Lukša Perica je dodatno naveo da nije bila praksa da bi hotel počeo s radom prije primopredaje radova niti je to po prirodi stvari moguće. Iz toga slijedi da postoji tuženikova tražbina

prema tužitelju s osnove ugovorne kazne u iznosu od 263.012,23 kn, koja se u skladu s odredbom čl. 12. st. 2. ugovora dospjela 30. rujna 2011.

16. Slijedom navedenog, proizlazi da tužitelj ima tražbinu prema tuženiku u iznosu od 308.669,95 kn sa zateznim kamatama od 19. listopada 2011. (vidi dospijeće po ugovoru i uzancama), koji početak tijeka zateznih kamata tuženik nije određeno osporio, i to za razdoblje do 30. lipnja 2013. po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima za odnose iz trgovačkih ugovora, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, zatim, za razdoblje od 1. srpnja 2013. do 31. srpnja 2015. po stopi propisanoj čl. 12.a st. 2. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi („Narodne novine“ broj: 108/12, 144/12, 81/13, 112/13, 121/13, 78/15, 71/15 i 114/22), koja je jednaka referentnoj stopi uvećanoj za 8 postotnih poena, nadalje, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena.

17. S druge strane tuženik ima prema tužitelju tražbinu u iznosu od 263.012,23 kn, koju je u skladu s odredbom čl. 12. st. 3. ugovora bio ovlašten naplatiti prilikom konačnog obračuna (30. rujna 2011.), a nije dokazao postojanje tražbine u iznosu od 4.600,00 kn.

18. Slijedom navedenog, valjalo je, na temelju odredbe čl. 373.a ZPP-a, preinačiti prvostupanjsku presudu u dijelu točke I. izreke, koji se odnosi na glavni dug i zatezne kamate te u točki II. izreke, tako da je: 1) utvrđeno postojanje tužiteljeve tražbine prema tuženiku u iznosu od 308.669,95 kn sa zateznim kamatama od 19. listopada 2011. do isplate, 2) utvrđeno postojanje tuženikove tražbine u iznosu od 263.012,23 kn, 3) utvrđeno da ne postoji tuženikova tražbina u iznosu od 4.600,00 kn i 6.987,77 kn (razlika do iznosa od 270.000,00 kn), što ukupno iznosi 11.587,77 kn, 4) određeno da se prebijaju tražbine za koje je utvrđeno da postoje, 5) platni nalog održan na snazi u dijelu kojim je naloženo tuženiku da plati tužitelju iznos od 45.657,72 kn sa zateznim kamatama od 19. listopada 2011. do isplate i 6) platni nalog ukinut i tužbeni zahtjev odbijen za iznos glavnog duga od 263.012,23 kn.

19. Nakon preinačenja prvostupanjske presude potrebno je u skladu s odredbom čl. 166. st. 2. ZPP-a odlučiti o troškovima cijelog postupka jednom odlukom. U skladu s odredbom čl. 154. st. 2. ZPP-a, prema kojoj se uspjeh stranaka u sporu određuje prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, tužitelj je u sporu uspio u omjeru od 15%, a tuženik u omjeru od 85%, što znači da prema navedenoj zakonskoj odredbi tuženik ima pravo na naknadu opravdanih troškova postupka u visini od 70%.

20. Na temelju njegovog određenog zahtjeva, tuženik ima pravo na naknadu izdataka za sudsku pristojbu na prigovor na rješenje o ovrsi prema Tbr. 1. st. 3. Tarife sudskih pristojbi sadržane u Zakonu o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj: 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 112/12, 157/13, 110/15 i 118/18) u iznosu od 4.431,00 kn i sudskih pristojbi na žalbe od 13. listopada 2021. i 22. studenog 2022. prema Tbr. 3. st. 1. Tarife sadržane u Uredbi o tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj 53/19 i 92/21) u iznosu od 4.430,61 kn za svaku žalbu, što ukupno iznosi 13.292,22 kn, a skladu s njegovim uspjehom u sporu iznosi 9.304,55 kn.

21. Zato je, na temelju odredbe čl. 380. t. 3. ZPP-a, prvostupanjska presuda preinačena u dijelu točke I. izreke koji se odnosi na troškove ovršnog postupka i tuženiku da nadoknadi tužitelju troškove postupka u iznosu od točki III. izreke, tako da je platni nalog ukinut u dijelu kojim je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju troškove ovršnog postupka u iznosu od 11.673,45 kn, zatim, naloženo je tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 9.304,55 kn, a odbijen je tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka u iznosu od 4.087,67 kn.

22. Preračunavanje iznosa izraženih u kunama u iznose izraženim u eurima izvršeno je u skladu s odredbama čl. 43. i 48. Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj („Narodne novine“ broj 57/22 i 88/22).

Zagreb, 31. siječnja 2023.

Predsjednik vijeća
Branka Šabarić Zovko

Broj zapisa: **eb318-b5052**

Kontrolni broj: **016f3-3abd4-c9b27**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=BRANKA ŠABARIĆ ZOVKO, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE
HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.